

CASSANDRA
O'LEARYOVÁ

Letuška

Pořádně se připoutejte,
letí se za láskou...

Letuška

Vyšlo také v tištěné verzi

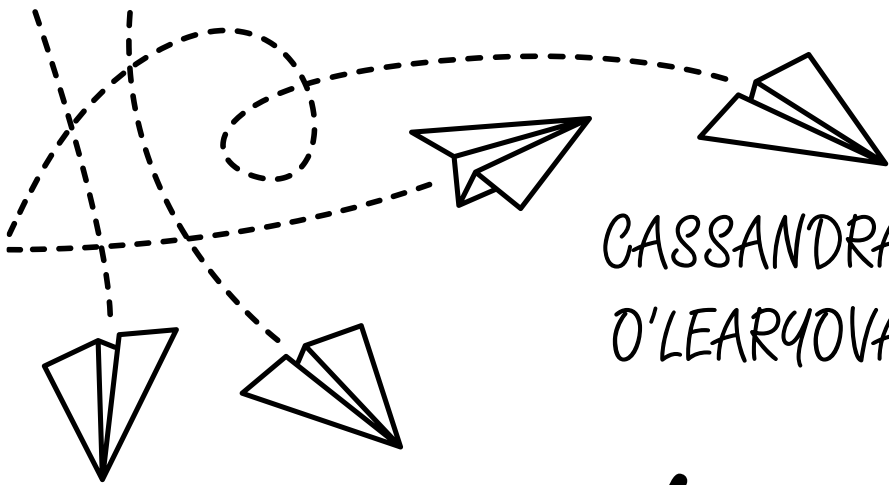
Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Cassandra O'Learyová
Letuška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

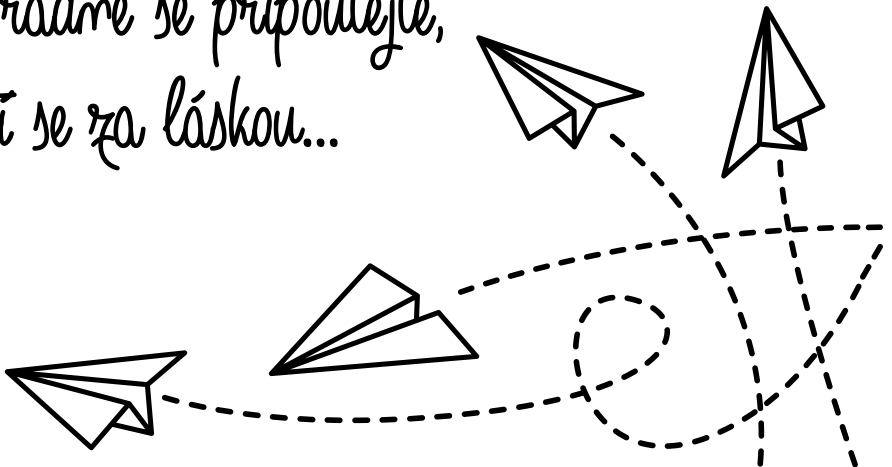
ALBATROS **MEDIA** a.s.

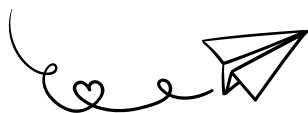
CASSANDRA
O'LEARYOVÁ

Letuška

Pořádně se připoutejte,
letí se za láskou...

*Mému manželovi, jenž vždy podporoval mé sny a plány,
i když jsem se zrovna nacházela někde v jiné říši.
A pro mé dva chlapce, kteří mi ukázali svět úplně novými
očima a připomněli mi sílu představivosti.*

1. KAPITOLA

Mermaid Airlines, let 180, Melbourne–Londýn

A jde se na věc! Sinéad Kennealyová se zhluboka nadechla a narovnála se v ramenou. Je čas se do toho pustit a mít to za sebou. Ty rozmazlené akvarijní rybičky z první třídy se očividně vůbec neumějí bavit samy.

Stála ve své obvyklé pozici vpředu u prostřední uličky a po obou stranách cítila své kolegyně Yuki a Deannu. Yuki si přehodila černý ohon přes rameno a zapnula komunikační systém. Z reproduktorů se ozvala znělka letecké společnosti, otřepané provedení makareny.

Hej! Mermaid Airlines.

Sinéad jako by spadlo srdce do kbelíku s ledovou vodou, i když měla ve tváři šťastný úsměv, což byla doslova obchodní značka aerolinek. Čelist ji z té vynucené radosti bolela, jak byl den dlouhý. Bylo teprve před snídaní, a ona už měla svalovou křeč. Ještě pár hodin a přistanou v Dubaji. Možná že bude mít trochu času na masáž v hotelovém salonu.

Vplula do nacvičené a synchronizované sestavy. Nenáviděla ty pohyby. To natřásání prsou. Z příplatkových sedadel ji dychtivě pozorovalo několik postarších mužů. Oči jim přetékalý až přílišným nadšením.

Jeden z nich zamumlal: „Roztoč to, kotě!“

Zrudla postupně od krku až ke tvářím a chtělo se jí utéct na toalety. Na ponížení se rozhodně neumírá. Ale byla blízko.

Kolik toho ještě dokáže v téhle práci skousnout? Jako nadšený jedenadvacetiletý nováček Mermaid Airlines (*Nejzábavnější aerolinky na světě!* hlásal jejich slogan) doslova nadsakovala radostí. Cestování! Pozlátko! Nejlepší práce na světě. O pět let později jí buď došla trpělivost, nebo vzrostla její očekávání.

Zavrtět, zahoupat, zatřást!

Vykopla nohou. Zahoupala boky. Dospělá žena, která mluví plynule francouzsky, německy a anglicky. A trochu gaelsky. Expertka na první pomoc, která umí zachovat klid v mezní situaci. Na dnešní dobu oplývala opravdu šílenými dovednostmi. Dokonce dokázala vymluvit až příliš natěšenému pilotovi jeho nápad, že ji uvede do Mílového klubu. A podívejte, co jí teď natrásáním vydělává peníze. Bylo by příliš žádat něco, co by pro ni bylo o trochu větší výzvou?

Zavrtět, zahoupat, vykopnout!

A když už byla u toho nadávání, proč nemuseli její kolegové točit péry, aby taky pobavili pasažérky první třídy? Ze zadní části kabiny se na ni přes hlavy ušklíbl ten podělaný Damian. Zase se fláká. Probodla ho ďábelským pohledem, lehké nadzvednutí obočí, kterého si cestující nevšimli. Ale on dozajista ano, protože utekl a schoval se jako myš do díry, kde měl připravovat snídaně. Vypovídá se s ním později.

Zavrtět, vykopnout!

Uklonila se. Když hudba skončila, nadšený potlesk v kabině přehlušil i řev motorů. Vzala si od Yuki mikrofon.

„Díky, dámy a pánové. Vítejte na palubě Mermaid Airlines, let číslo sto osmdesát z Melbourne do Londýna s mezipřistáním v Dubaji. Za několik málo okamžiků budeme podávat snídaně. Mezitím se, prosím, podívejte na toto krátké instruktážní video.“

A podle vzoru z bezpečnostního snímku ukázala k nejbližším východům. Její paže se vydaly vlastní cestou, ukázkový případ fungování na autopilota. Chtělo se jí zívnout. Byla tak unavená. Dokázala by zavřít oči a usnout přímo tady na místě, kde právě teď stála. Místo toho ale zvedla koutky a kývla na cestující sedící přímo před ní.

Dnes to byla různorodá směsice, ale převažovali obchodníci. Jeden mladší muž v tmavých brýlích mohl být hráčem fotbalu. Yuki to bude vědět, vždycky byla zatížená na celebrity. Postarší Australan na sedadle 5K už teď vykazoval příznaky, že vypil příliš mnoho piv z letadlového baru. A to bylo teprve devět hodin ráno. *Provokátor*. Bude si na něj muset dát pozor.

Zvedla leták s bezpečnostními pokyny a mávla jím směrem ke kyslíkovým maskám. Několik cestujících se postavilo. Mladá profesionální matka ze sedadla 16G, oblečená celá v černém, která cestovala sama jen s dítětem. To má na sobě kostýmek od Chanelu? Tihle lidé žili v úplně jiném světě. Kdo nosí během cesty letadlem Chanel? Natož když ho může v kterémkoli okamžiku pozvratet dítě?

Bez ohledu na to byl ten prcek předurčen k tomu, aby otravoval život cestujícím v první i byznys třídě. Bude ho muset podržet, aby si maminka mohla dojít na záchod. Vypadal jako maličký andílek. Náhodná pomazlení tohoto typu byla rozhodně zpestřením její práce.

Střelila pohledem směrem k Deanně. Její kamarádka také přešla do automatického módu, tmavé oči zářivé a prázdné.

Sinéad si prohlédla zbytek cestujících. Nechala zrak klouzat po všech těch obchodnících, kteří vypadali všichni stejně. Kromě...

No, to se podívejme.

Šokujícím způsobem krásný muž s dokonalou tváří, plnými rty, zralými k polibku, jiskřícíma modrýma očima a tmavými blond vlasy na sedadle 3A. Žaludek jí udělal salto. Jako by právě zažívala střední turbulence. To kvůli němu? Prohlédla si jeho vysokou štíhlou postavu v přesně padnoucím obleku, od širokých ramen až k úzkým bokům. Ten muž věděl, jak nosit oblek.

A ten muž se na ni odhodlaně díval – kdokoli by si mohl myslet, že se na ni chystá vrhnout a sežrat ji zažíva. *Páni*. Její žaludek dál předváděl malý taneček a podivně se obracel naruby. Jako by padala z velké výšky.

Sevěřela na bocích ruce v pěsti a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Bylo jí horko, ale na pažích jí vyskočila husí kůže. Poslední věc, kterou by potřebovala, byl další muž, který by ji chtěl vlastnit. Ale ne všichni svalovci v *kondici* byli jako Pádraig. Opustila svého šíleného expřítele už před lety a tisíci mílemi. Proč tam nemůže zůstat, z dohledu a mimo myšlenky?

Jenom nezačni bláznit. Uklidňující modrý oceán. V mysli jí naskočil obrázek thajské tropické pláže a zaplavil ji vlnami klidu jako pobřežní příboj.

Nepřestávala na pana Žhavého na sedadle 3A zírat. Protřela si paže a rychle uhnula pohledem. Byl čas na čaj a kávu, ne na rozptýlení v podobě krásného muže s aurou Jamese Bonda, který vypadal, že si sám se sebou ví rady... a se ženami také.

Jaké by bylo nechat ho, aby si s ní poradil? *Ach, bože*. Měla plíživé podezření, že naprosto skvělé. Znovu začala rudnout na krku i na tvářích. To poslední, co potřebovala, bylo, aby svítila jako záchranná bójka.

Spustila ruce a dokončila bezpečnostní ukázkou. Zůstala tam však stát o pár vteřin déle, než bylo vhodné. Raději by měla dohnat Yuki a začít skládat věci na servírovací vozík. Je čas dát se do práce.

Gabriel naklonil hlavu ke straně a díval se, jak její porcelánová pleť pomalu rudne. Té platinově blondáté letušce rozhodně nebyl lhostejný. Ať se propadne, jestli dokáže říct, zda je to špatně, nebo ne. Když pootevřela lesklé rudé rty, aby se zhluboka nadechla, sevřel iPad v klíně pevněji.

Poprvé si jí všiml u nástupní brány, poodešla směrem k velké prosklené stěně a rozhlédla se po přistávací dráze. Její tělo vytvářelo krásnou siluetu – obrys dlouhých štíhlých nohou a pěkný zadek v těsné sukni přitáhly jeho pozornost a podnítily představitost.

Vypadala tak sebejistě. Jako žena, která má všechno pod kontrolou a s níž se musí počítat. Bylo to dávno, kdy naposledy potkal přitažlivou ženu, která by pro něj nebyla úplnou hračkou. Někoho, o koho by musel bojovat. Nechal tu myšlenku rozvinout, zatímco ona zamířila k prostoru pro zaměstnance, odděleného od zbytku letadla těžkými závěsy. Její vlnící se boky, když kráčela uličkou, byly rozhodně tou nejlepší palubní zábavou, jakou za dlouhou dobu viděl.

Přestal na ni zírat a sklouzl pohledem zpátky k iPadu a designu nového cestovního portálu jeho firmy. Něco mu na tom stylu vadilo, ale nemohl přijít na to, co to je. Domovská stránka Global Village si vedla naprosto fantasticky, zvláště od té chvíle, kdy uzavřel obchod s hlavní leteckou společností v asijském regionu, ale členové představenstva a akcionáři si vybírali svou daň. Začal si pravým ukazováčkem v malých kruzích mnout spánek. Velice dobře vnímal tlak na to, aby rychle expandovali, rozšířili se na nové trhy a vydělávali ještě více peněz.

Pověřil špičkovou reklamní agenturu, aby jim vytvořila nový asijský web, ale neuchopili to správně. Co to sakra je? Bude se do toho muset vložit. Promluvit si s designéry a říct jim, aby vše zpracovali úplně od začátku. Jako by toho neměl k vyřizování už tak dost.

Bylo tak těžké nechat věci plavat.

Vrhl se do podnikání hned po univerzitě a vybudoval celosvětovou značku, takže nešlo jen tak někomu předat otěže.

A teď se obchod přesunul z jeho rodného Melbourne do Londýna. Měl by se držet zpátky a nechat evropské a asijské regionální manažery dělat jejich práci. Místo toho ale seděl v letadle do Londýna, aby dohlédl na otevření nové kanceláře.

Nebyl si jistý, jestli měl opouštět matku, i když to bylo jenom na dva týdny. Slíbil jí, že tu pro ni vždycky bude. Vina a stres hrozily, že ho pohltí zaživa, pokud jim to dovolí. Potlačil své pocity kamsi dozadu, až se mu z toho udělalo špatně. Potřeboval pauzu. Nějaký čas, aby vypustil páru.

Gabriel si už málem ani nepamatoval, kdy si udělal pořádnou dovolenou. Představil si surfařské prkno, které bylo schované někde v mámině chatě. Strašně rád by odjel někam surfovat a na chvíli vypnul. To ale ve slunečném únorovém Londýně nepřipadalo v úvahu. Možná by si mohl cestou zpátky udělat o víkendu výlet do Španělska nebo dolů na pobřeží. Zdálo se, že poslední dobou bylo surfování jeho jediným časem pro sebe.

Jiná letuška tlačila uličkou vozík s nápoji a zastavila se u jeho sedadla. Byla pěkná, s lesklými černými vlasy a ještě tmavšíma očima. Velkýma očima. Vypadala mladší než všichni ostatní. *Yuki*, přečetl si jmenovku. Trochu se s ní pobaví, aby se dostal do lepší nálady. Rád flirtoval a doufal, že se přidá.

„Dáte si dnes ráno kávu, nebo čaj?“ zeptala se *Yuki*.

„To se uvidí. Je pravděpodobné, že ta káva bude nepoživatelná? V rozmezí od jedné do deseti – jednička je bahno ze dna řeky Yarra a desítka je nektar bohů –, jak byste ji ohodnotila, *Yuki*?“

Párkrát zamrkala a na chvíli se zastavila. „Ach, věřím, že je ta káva dobrá, pane. Dal byste si šálek?“

Nadzvedl jedno obočí. Nebyla pro žádnou legraci. „Neodpověděla jste mi na otázku. Pokud jí dáte šestku a víc, dám si ji.“

„Fajn. Dala bych jí šest nebo sedm.“ Yuki nalila kelímek a postavila ho na malý plastový tácek. Pak mu ji podala. Mávnutím ruky ji odmítl.

Ta vysoká blondýnka se právě vynořila zpoza Yuki, aby jí pomohla rozvézt nápoje. Okamžitě k ní zalétl pohledem a sklouzl trochu níž k jmenovce na jejích perfektně oblých ňadrech. Myslí mu probleskly dábské myšlenky, které si očividně dokázala přečíst v jeho tváři. Mezi obočím se jí objevila vráska a přejela si jazykem po hebce vypadajícím spodním rtu. Napůl vytočená, napůl zaujatá?

Sinéad. Zapsal si to jméno do paměti. Když mluvila do mikrofonu, zaslechl v jejím přízvuku irskou melodičnost. Velmi sexy.

„Mohu nějak pomoci?“ *Sinéad*in hlas byl lehce nakřáplý. Taky velmi sexy.

Yuki přikývla a posunula se k dalšímu pasažérovi.

„Právě jsem se ptal Yuki, jestli je ta káva dobrá. Co si myslíte, *Sinéad*?“

„No, stěží bude chutnat jako jamajská Blue Mountain, ale svou službu udělá.“ Ona na něj mrkla, vážně na něj mrkla.

Ta žena se mu líbila. Zacukaly mu koutky. Příliš dávno. Bylo to příliš dávno, kdy naposledy potkal ženu, se kterou by chtěl láskovat.

„Vy o té jamajské kávě víte všechno, že?“

Ten blahosklonný komentář mu vylétl z pusy dřív, než ho mohl zastavit. Pohrdání odkapávající z jeho jazyka se zdálo být poslední dobou naprosto automatické, když komunikoval s jakoukoli ženou. Strávil příliš mnoho času se svou matkou, sestřičkami a doktorkami. Ty všechny mu říkaly věci, které by raději nevěděl. Musel se toho zbavit. Když chtěl, šarm se dostavil bez sebemenšího úsilí. Nebýval vždycky takový mrzout.

Rty se jí zavlnily a sklonila se k němu o něco blíž. „Vlastně ano. Kávová zrna Blue Mountain pocházejí z přísně kontrolované oblasti na Jamajce a jsou považována mnoha kritiky za nejlepší kávu na světě. Na palubě ji v nabídce nemáme, ale až dorazíte do Londýna, mohu vám doporučit několik skvělých kaváren, kde ji mají.“

„Opravdu? Povězte.“

„Rozhodně Tomtom v Belgravii, ale mým osobním favoritem je Nude Espresso na Soho Square.“

„Nahé espresso?“ Gabriel nadzvedl obočí. Ona s ním flirtuje? Věci se obracely k lepšímu.

„Ano. Nahé.“ Sinéadin přidržel úsměv mu na tu otázku odpověděl.

Ahoj, ty irské zpestření. Tady je jednoznačný zájem.

Uchechl se a protáhl si nohy. „Hm, budu si to pamatovat. Ale teď bych si dal šálek čaje.“

„Samozřejmě. Pane.“ Sinéad to poslední slovo zamumlala a natáhla se k vozíku pro čaj. Zamračení v její tváři bylo jako kopanec do žaludku, než zase začalo zářit obvyklé slunce.

Mělo mu to dojít. Pro ni nebyl nic jiného než další bohatý hajzlík, jaké byla zvyklá obsluhovat, aniž by jim věnovala další myšlenku. Ledaže by jí ukázal, že je jiný.

Chtěl být jiný. Nechtěl být tím, kdo jí zkazil den. Líbilo se mu, když Sinéad přiměl k úsměvu. No, nebylo to překvapení?

O tři hodiny později se Sinéad svezla na sedadlo vedle svého vozíku v zadní části první třídy. Už vážně potřebovala pauzu. Zírala z okna, bolely ji nohy a hlava se jí vznášela v oblacích, což přesně odpovídalo tomu, kde se v tuhle chvíli nacházela. Strávila příliš mnoho ze svého života v oblacích. Přesně padesát procent. Když si to uvědomila, připadala si divně. Ani po pěti letech, kdy byla ve

vzduchu téměř každý den, se s tím nějak nemohla smířit. Vznášela se a proploovala vzduchem.

A ačkoli rozuměla základní mechanice fungování letadla a pojmu odpor větru, pořád mělo cestování po obloze v kovové krabici své kouzlo. Tak vysoko nad zemí, odtržená od reality všedního dne, zatímco malí človíčekové pod ní žili své životy. Jako by mezi ně nějak nepatřila. Připadala si velmi vzdálená. Občas jako by žila na úplně jiné planetě než všichni ostatní.

Mraky dnes vypadaly tmavší než obvykle. Nebo to byl jen odraz její vlastní nálady? Ne, už létala v kdejakých povětrnostních podmínkách a věděla toho o počasí hodně. Mraky byly velmi husté a rychle se sbíraly dohromady.

Letadlo se zakymácelo a poskočilo a ona se chytla područek u sedadla. Žaludek se jí obrátil naruby. To nebylo dobré znamení. Měla s těmi mraky pravdu. Pravděpodobně vlétli do okraje bouřkového systému, o kterém se kapitán před odletem zmiňoval. Potřebuje aktuální informace o počasí. Jako vedoucí palubního personálu měla povinnost vědět, co se děje, aby mohla instruovat ostatní. Postavila se a dopotácěla se k přepážce oddělující prostor pro zaměstnance.

Cestou k pilotní kabině se letadlo naklonilo prudce doprava, což způsobilo lapání po dechu a mumlání spousty cestujících. Síněad zakopla a přepadla dopředu. Pokusila se zachytit první věc, která jí přišla pod ruku. Pevného, svalnatého ramene. *Ach, ne.* Ten muž s kávou. Sledovala, jak zamrkal a modré oči se mu rozšířily. Na rtech mu zacukal úsměv. Poryvy větru rachotily kabinou, až se trásly jídelní stolky. Znovu klopýtla dopředu a začalo jí dunět v uších. Pevně sevřela opěrku hlavy vedle jeho tváře.

Prsa měla přímo před jeho obličejem. Podívala se dolů a viděla jeho vykulené oči zaměřené přímo do přetékajícího dekoltu.

Zapištěla jako vyděšená myš. Kvůli počasí a tomuto muži byla naprosto vyvedena z rovnováhy a srdce jí nervózně bušilo.

Musela se nějak pohnout, ale příliš ji uchvátily jeho rozčuchané blond vlasy, které ještě ke všemu házely zlatavé odlesky. Křišťálové modré oči ji držely v šachu a na tuhle vzdálenost sotva pár centimetrů z nich sálalo palčivé horko.

Zhluboka se nadechla. Jeho vůně jí vystřelila nosem vzhůru a pohladila čichové buňky. Nádherná, citrusy a koření. Jako exotický mix muže a tropického ostrova. Krev se jí doslova hnala žilami, jenže jako by se proměnila vším tím žářem v něco lepkavého.

Pozor, nebezpečí. Feromonový poplach.

Muselo to být kvůli němu. *Kvůli němu*, panu Vysokému, Tmavě blondatému a Krásnému nebo kvůli panu Andersonovi, jak stálo v seznamu cestujících. No co, tak si zjistila jeho jméno. Neznamená to, že by o něj měla zájem. Nechala si setinu vteřiny, aby ho mohla obdivovat a znovu se nadechnout jeho vůně, než... se letadlo propadlo o pár metrů dolů a vzalo ji s sebou. Přepadla dopředu a vrazila si jeho loketní opěrku do žaludku.

Uf.

Ach, bože. Svalila se rovnou na něj. Tvář měla nebezpečně blízko jeho rozkroku. A že se poblíž takového místa mužské anatomie už hodně dlouhou dobu nevyskytla. Co si asi musí myslet? Určitě vypadá jako naprostý idiot. Ostře se nadechla.

Okradená o dech a také nejspíš o pár mozkových buněk sevřela jeho sedadlo pevněji a postavila se na nohy. Protřela si bolavé místo na břicho, kde jí zřejmě zůstane pěkná modřina.

Sledoval její pohyby očima. „Neodmítl bych jeden taneček na klíně, ale jste v pořádku?“

Takový neomalený komentář. Myslela si, že je lepší než všichni ti ostatní, přinejmenším alespoň o tolik, aby se s ním dalo trochu

flirtovat. Ale asi ne. Vedení letecké společnosti očekávalo, že se s takovými komentáři nebo „vtípky“ vypořádají, jenže ji to přivádělo k nepřičetnosti. *Muži*.

„Jsem v pořádku, děkuji.“ Zatnula zuby a narovнала se v rame-nou, aby unikla z jeho osobního prostoru. Jakmile stála pevně na nohou, zakroužila rameny, narovнала si košili a ujistila se, že je vše, jak má být. Pak si uvázala uvolněný červený šátek zpět kolem krku a rychle se vzpamatovala. Nějak zapoměla, kam měla původně namířeno. Kokpit. Správně. Přikývla, ale nohy jí zůstávaly jako vrostlé do země.

Také pokývl hlavou a nadzvedl jedno obočí. Čelo se mu nakr-čilo očividnými obavami. Prohrábl si nakrátko střižené vlasy a ješ-tě přitažlivěji je rozcuchal. Jaké by to bylo, kdyby to mohla udělat vlastní rukou? Ladně mu přejet dlaní přes čelo a pak ho náležitě rozcuchat. Co se to s ní dneska děje? To se snad praštila do hlavy?

Něco na něm bylo. Nevítaný osten čehosi – lítosti, nebo touhy, nebyla si úplně jistá – se jí zaříl do žaludku. Così ji rozhodně vedlo přímo k pokušení a k potížím, které z toho na konci nevy-hnutelně budou.

Srdce, *naprosto* vyvedené z rytmu, jí bušilo a z plic jí unikl vše-chen vzduch. Stáhla si sukni a spěchala uličkou co nejdál od něj. Cestou se kymácela ve víru turbulencí a narážela do sedadel.

Sinéad vstoupila do pilotní kabiny a kývla na pozdrav druhé-mu pilotovi, kterého ještě dobře neznala. Lehce pozvedl bradu, ale jinak se dál věnoval radaru. Počkala, když zaslechla napjatý hlas kapitána Arrowsmitha. „Rozumím. Počkáme na další instrukce.“

Tom, jak ho měla oslovovat již od prvního setkání, seděl na-prosto zpřímá a strnule zády k ní, kontroloval přístroje a komuni-koval s řízením letového provozu. Byl to jeden z těch hodných chla-pů, vždycky profesionální. Nadto i ve svém věku vypadal skvěle.

Takový stříbrný lišák. Mluvil s ní, jako by byla inteligentní bytost, a ne jenom děvče pro všechno, jak si mysleli jiní piloti.

Z vysílačky se ozval hlas bez těla, patřící jednomu z leteckých dispečerů. „Letu 180, váš kurz byl změněn. Zamiřte do Singapur. Opakuji, zamiřte do Singapur.“

„Rozumím. Opakuji, změna kurzu.“

Zbytek konverzace už byla jenom změť nezřetelných slov na pozadí její mysli. Bouře se velmi rychle zhoršovala a řízení letového provozu se snažilo vyčistit oblohu. To nebylo dobré znamení. Připomnělo jí to její nejhorší den v kariéře letušky, let na Filipíny se tenkrát vůbec nevydařil. Zrychlil se jí dech a musela si otřít zpotené dlaně o sukni.

Tom se otočil a čelo mu zdobila hluboká vráska. Jeho obvyklý vřelý výraz byl pryč. „Fajn, Sinéad. Tropická bouře je potvrzena a stále sílí, pravděpodobně se změní v tajfun. Budeme muset vystoupit z letadla. Prosím, informujte palubní personál a já to pak oznámím cestujícím.“

Přikývla. „Ano, kapitáne. Tedy Tome.“

Srdce se jí rozběhlo kupředu, a když vycházela z kokpitu, v hlavě jí naskočily nejhorší scénáře.

Zůstaň klidná. Zpomalila chůzi a na vratkých nohou se vrace-la uličkou zpátky ke svým kolegům. Procházela kolem pana Kávy a sotva mu věnovala pohled, soustředila se na svou práci.

O pár minut později svolala všechen palubní personál do kuchyňky na krátkou poradou. Postávali v kroužku kolem ní, zatímco jim sdělovala v holých faktech kapitánova slova. Yuki spadla brada a Deanna se opřela s pevně založenými rukama o servírovací vozík. Nebylo pochyb, že všichni mají obavy, ale snažili se zůstat profesionální. Zbytek se díval na zem nebo na ni a přikyvoval. Jinak panovalo ticho jako v hrobě. *Ne.* Jako v hrobě ne, rozhodně ne

jako v hrobě. Ticho jako jiné pěkné ticho, jako duha nebo motýli. Sinéad se usilovně snažila myslet na něco hezkého, na cokoli jiného než na děsivý tajfun, který vychýlí letadlo plné pasažérů z kurzu.

Všichni z její posádky byli v pohodě. Nikdo nepanikařil. Pama-tovali si svůj výcvik a pomohou cestujícím, jak jen to půjde.

Jen Damian byl trochu zvláštní. Našpulil rty, a jak začal prudce vrtět hlavou, černé vlasy mu poskakovaly kolem hlavy. Vypadal mimo. Sinéad věděla, že stojí o její seniorskou pozici, kvůli čemuž s ním bylo občas těžké pořízení.

Nebyl z téhle situace šťastný, ale už s ním nehodlala ztrácet víc času. Zamumlal si něco pod nos a pak ztichl.

Letadlo bylo plné lidí, jež musela uklidnit a ukonejšit, kterým musela zajistit pohodlí, i když ona sama si v klidu a pohodě rozhodně nepřipadala. Když došlo na emoce, použila svůj šestý smysl, vybroušený léty předvídaní a uspokojování lidských potřeb. A rozhodně jí neusnadňoval práci. Bylo to emocionálně a fyzicky náročné i bez stresu z nějaké tropické bouře.

Jako letuška strávila polovinu času v zombie stavu, čestný člen živých mrtvých. Zalila ji nová vlna únavy, a tak zakroužila rameny a protáhla si krk. A pak se dala dohromady. Narovнала se a znovu začala fungovat, musela ostatním ukázat, že je nad věcí. Musela jít příkladem.

Z reproduktorů se ozval klidný hlas. „Dámy a pánové, hovoří k vám kapitán Arrowsmith. Omlouvám se za nečekané turbulence. Byli jsme požádáni, abychom změnili kurz a udělali si neplánované mezipřistání v Singapuru z důvodu nadcházející tropické bouře. Přistaneme přibližně za tři hodiny. V tuto chvíli očekáváme jenom mírné zpoždění, ale budeme muset vystoupit z letadla. Prosím, zůstaňte na svých místech a zapněte si bezpečnostní pásy. Brzy vám poskytnu další informace. Díky za pozornost.“

Posádka se vydala všemi směry, nikdo nepostával a všichni se vrhli zpět do práce. Sinéad popadla Yuki za paži, dřív než mohla její kamarádka zmizet. Měla o ni strach. Ozval se v ní mateřský instinkt nebo nutkání pomoci nejnovějšímu členovi její posádky, který létal teprve půl roku. Yuki ještě během letu nikdy tropickou bouři nezažila.

Sinéad jí tiše zašeptala do ucha. „Jsi v pořádku?“

Yuki přikývla a pak se nuceně usmála. Ten úsměv jí ale k očím nedosáhl. Sevřela rty a zavrtěla nad sebou nesouhlasně hlavou. „Já nevím. Co budeme dělat, jestli nás ta bouře zastihne ještě na obloze? Myslíš, že to zvládneme do Singapuru včas?“

„Samozřejmě že ano. Kapitán to má pod kontrolou. My se jen musíme ujistit, abychom odvedli svou práci a zůstali v klidu. Jasné?“ Sinéad doufala, že její hlas vyjadřuje veškerou důvěru, kterou se sama snažila posbírat.

Letadlo poskočilo. Sinéad ignorovala nevolnost, která se jí usadila v žaludku, a stále nepouštěla Yukinu paži. Na vteřinu zavřela oči. Bože, vraždila by za nějakou dovolenou. Thajsko. Teplo a exotika. Odpočinout si, aniž by se musela starat o okolní svět, s drinkem v ruce a vystavená slunci u hotelového bazénu. *Tři týdny. Odpočet začíná.*

Yuki se zamračila. „Budu v pořádku, Sinéad. Dej mi vědět, pokud bych ti mohla s něčím pomoci.“

Odlehčila náladu řečmi o nakupování, což s Yuki vždycky udělalo divy. „Neboj. Brzy budeme v Singapuru. Možná budeme mít čas zajít na Orchard Road a utratit nějaké peníze v těch nádherných obchodech.“

Yuki se celá rozzářila. „Ach! Jak jsem na to mohla zapomenout? Daniel je v Singapuru. Možná bychom se s ním mohly potkat. Přemyslím, jestli u něj budeme moct zůstat? Pozvu ho k nám do hotelu.“

Sinéadin unavený mozek ta myšlenka doslova bolela, ale přikývla. „Jistě, proč ne?“ Zamaskovala své zaváhání velmi dobře. Yukin přítel studoval medicínu a stále žil s rodiči v přeplněném apartmánu jedné z výškových budov. Jejich shledání proto vždycky probíhala v Yukině hotelovém pokoji, který byl oddělen od toho jejího jenom tenkými papírovými stěnami. Ty dva její blízkost nijak nevzrušovala, ale jí šlo bouchání postele o zeď při milování musíme-si-vynahradiť-všechnen-ztracený-čas pěkně na nervy. Stálo ji drahocenný spánek a také jí připomínalo vlastní nedostatek romantických chviliek. Poskládala talíře a hrnky na sebe. Soustředila se na to, aby vyhodila všechny zbytečné věci do odpadkového koše a pořádně uklidila, aby v případě turbulencí po letadle nic nepoletovalo. Byla to nevděčná práce, ale někdo ji udělat musel. A Yuki celou tu dobu nepřestávala žvanit. „Je tak krásný a tolik mi chybí...“ *Bla, bla, bla.*

Pak se na ni Yuki zadívala ze své skrčené pozice za servírovacím vozíkem. V obrovských hnědých očích měla nějakou vylomeninu. „Když už mluvíme o pěkných chlapech, co si myslíš o tom muži s kávou na sedadle 3A? Gabriel Anderson. Poznala jsem ho. Podle listu mladých milionářů BRW je to ředitel australské firmy a webový génius. Pěkný, bohatý a volný. Měla bys do něj jít.“

Sinéad protočila panenky. Yukina závislost na sledování potenciálních starých mládenců byla legendární. Naučila se ten milionářský list nejbohatších Australanů pod čtyřicet, který vydává *Business Review Weekly*, doslova nazpaměť. Některé holky si chtěly vzít rockovou hvězdu, ale Yuki byla zatížená na obchodníky na vzestupu.

Sinéad toho jejího podivného koníčka ve virtuálním sledování určitých osob ignorovala a raději přerovnála zásobníky na cukr. „Jistě, já si vybírám arogantní zbohatlíky pořád. Sbíráám je.

Mám s nimi ďábelské plány, schovávám si je a věším jako trofeje na zeď.“

Yuki se postavila s rukama v bok. „Dělej si z toho srandu, jak chceš. Možná by sis jednou za čas měla vzít jednoho domů. Stárneš. Tik tak.“ A poklepala si prstem na drahé hodinky na zápěstí.

Sinéad s rachotem odhodila na servírovací stůl všechny lžičky, které právě držela v ruce. „Ach, můj bože! Cos to řekla? Je mi jenom šestadvacet.“ Potměšile strčila Yuki do ramene.

Ta jí to okamžitě oplátila. „A jsi plná ohně a ta nejlepší. Jdi ven a užij si nějakou zábavu. Jestli to neuděláš, možná toho později budeš litovat.“

S tím Yuki zamířila pryč a Sinéad si povzdechla. Musela se opřít o zeď, jak se jí zničehonic otrásla podlaha pod nohama. Její kamarádka má možná pravdu. Za posledních několik let si nikdy nepomyslela, že bude šestadvacetiletou stewardkou létající po celém světě, která se ovšem zavírá každou noc do cely. Sama. Jako jeptiška. Možná by měla místo uniformy začít nosit hábit a říkat si sestra Sinéad.

Jak depresivní. Narovnal se v ramenu a odpěchala za prací zpátky do kabiny.

V následujících třech hodinách palubní posádka kvůli narůstajícím turbulencím klopýtala stále častěji. Sinéad rozdala skoro celý balík pytlíků na zvracení a snažila se nevnímat charakteristický zápach linoucí se letadlem. Cestující si stěžovali a ona sotva chytila konvici na kávu, která málem spadla v kuchyňce Yuki na hlavu.

Zrovna procházela uličkou s ručníky, když ji za bok uchopila něčí ruka. Ztuhla. Na pažích jí okamžitě naskočila husí kůže, ale ne taková, ze které by měla dobrý pocit. Tahle naháněla hrůzu. Udělala krok zpátky, takže mužova ruka sklouzla do prázdna.

„Zlato, co kdybys mi přinesla deku navíc a trochu mě zahřála?“ Byl to ten provokatér a znovu o sobě dával vědět. Zase mu nebylo téměř rozumět. Už mu přestali nalévat, což ho jen vytočilo. Ječel na ubohou Deannu tak dlouho, až neměla daleko k slzám.

Prohlédla si ho zblízka. Lesklá pleš, zarudlé oči a ještě červenejší nos. Oblek na kolenou a loktech ošoupaný. Nenáviděla tenhle typ cestujících, kteří si mysleli, že je letenka první třídou opravňuje k nesnesitelnému chování.

Zatnula zuby a přivolala svůj úsměv sladký-jako-med. „Jistě. Vydržte chvilku.“ Ozval se skřípot a letadlo opět pokleslo. Klopýtla v uličce. V mysli jako by jí narůstaly bublinky nervozity, pak praskly a rozplynuly se.

Stál u baru v zadní části kabiny a zase ji sledoval. Pan Anderson. V hlavě měla prázdno. Zíraly na ni modré, tak strašně modré oči. Modré jako letní obloha na tropickém ostrově. Jeho pohled byl hřejivý a požitkářský. Yuki měla pravdu, byl nádherný. Cítila na sobě jeho oči, když vrávorala uličkou ke skřínce vedle záchodů.

Další věc, kterou zaregistrovala, byl znovu onen potíživista. Bušil do zavřených záchodových dveří jen pár kroků od místa, kde stála s náručí plnou dek. Lomcoval se zámkem tak, až se bála, že ho vylomí.

Poodstoupila od skříňky a otočila se, aby se mohla podívat, co to dělá. „Promiňte, mohu vám nějak pomoci?“

Ale bylo příliš pozdě. S hlasitým praskotem vytrhl dveře od toalety z pantů. Muž se zapotácel zpět, dveře v rukou, a pak spadl na zem. Dveře ho pořádně praštily do hlavy.

Ruce jí vylétly k puse. Bylo těžké nezačít se smát, ale zvládla to. Sevřela pevně rty a pustila deky na zem, než mu nabídla ruku, aby mu pomohla vstát.

„Ach, jste v pořádku, pane?“ Sehnula se a pokusila se sundat z něj ty dveře. Ani se nepohnuly. Byly těžší, než se zdálo, navíc se v tom malém prostoru nějak zaklínily. Problémový cestující něco zabručel a kopal kolem sebe nohama. Dobře mu tak. Přála si, aby ho tu mohla takhle nechat, jenže to nešlo.

A pak se objevil *on*. Blondatý výkonný ředitel Anderson, příliš sexy, než aby se to dalo zvládnout. Zvedl z toho tlustocha vyložené dveře, jako by nic nevážily, a oprl je o stěnu za ní. Pak si oprášíl ruce, přičemž pořad vypadal v tom svém luxusním obleku naprosto dokonale. Očividně jeho každodenní chleba. Muž na podlaze se s brucením pokoušel posadit, ale ona zírala na svého pomocníka.

„Jste v pořádku?“ Panu Andersonovi se přitažlivě nakrčilo čelo.

Zamrkala a uvažovala, jestli by bylo vhodné mu poděkovat za to, že je tak atraktivní. „Ach, ano. Děkuji.“

„Dobře.“ Přikývl a odešel zpět ke svému sedadlu.

Podivín, výkonný ředitel-záchranář. Překvapivě nápomocný, i když trochu skoupý na slovo. Se zadkem, do kterého by nejraději zabořila zuby. *Ach, bože*. Rozhodně byl rozptýlením, které teď nepotřebovala.

Provokatér se vyškrábal na nohy a vrávoral směrem k toaletám v ekonomické třídě. Alespoň ho měla na chvíli z krku.

Otočila se čelem k díře po dveřích, kde měla celou toaletu jako na dlani. Co s tím bude dělat? Lidé ji budou potřebovat a ona netušila, jak by se jí mohlo uprostřed letu podařit znovu zprovoznit dveře. Neměla u sebe zrovna ani vteřinové lepidlo, ani vrtačku. Disponovala jedinečně oboustrannou lepicí páskou pod oblečení. A i když sice dokázala udržet její prsa v těsných šatech na místě, s metr osmdesát vysokými dveřmi to asi nedokáže.

Koutkem oka sledovala Damiana, stojícího v uličce a předstírajícího, že s pytlím v ruce sbírá odpadky. Nebylo pochyb, že celou

scénku sledoval, ale pomoc jí nenabídl. Je čas, aby se konečně zapojil do práce.

Její rychlé mávnutí rukou znamenalo *naklusej okamžitě sem, ty kůže líná*. Pozvedl perfektně vytrhané obočí tím svým nestydatým způsobem, ale došel k ní, i když si dal pěkně načas.

„No, Damiane. Potřebuju velkého a silného chlapa. Ale ty budeš muset stačit. Drž ty dveře.“ Přistrčila mu je, on je nemotorně chytil a zavrával u toho o krok zpět.

Rozhlédl se na obě strany. Nejdříve na dveře a pak zpátky na ni. „A co s nimi? Na jak dlouho?“

„Předpokládám, že dokud nebudeme na zemi. Drž je na místě, pokud bude chtít někdo na záchod. Hodnej kluk.“

Než mohl zavřít pusy, byla pryč. Jeden problém navíc vyřešen. Málem ovšem upadla přes hromadu dek na zemi, sebrala je a zamířila k místu toho potíživisty. Dala mu jich raději víc, aby odvrátila další stížnosti.

Cestou zpět za Yuki, která kontrolovala, jestli jsou všechna zavazadla bezpečně uzavřena v přihrádkách nad hlavami cestujících, zaslechla Sinéad tiché naříkání, jako by někde bylo uvězněné malé kotě. *Chudáček malý*. Ten chlapec s matkou. Stála na nohou a pophupovala s ním v náručí, zatímco jí klučina visel přes rameno. Naříkání nabíralo na obrátkách, tvářička mu rudla a začaly se na ní objevovat skvrny. Jak se k nim blížila, matka si jí všimla.

„Tady, vezměte si Jacka.“ Žena jí ho vrazila do ruky a nebyla při tom nijak jemná. „Potřebuju si dojít na záchod.“

Sinéad ho popadla, přitiskla si ho na hrudník a jednou rukou si ho přidržela za malý zadeček v pyžamku. „Jistě, ráda pomohu.“ Součástí její práce bylo dělat i to, co bylo zrovna potřeba, aby pomohla pasažérům první třídy.

Malý Jack začal plakat ještě usilovněji, jak letadlo opět pokleslo. Sevřela ho pevněji a on si zabořil tvářičku do jejího krku. Jemná a sladká vůně miminka ji uklidňovala, zatímco ona se snažila utišit jeho. Náhlou změnou tlaku jí poskočil žaludek a bolestivě zaprasalo v uších. Bylo to strašné i pro dospělého, který tu situaci chápal, natož pro malé dítě. Následně se ozval vriskot hodný zemětřesení.

Sinéad na něj tiše promluvila. „To je v pořádku, chlapečku. Maminka bude za chvíli zpátky.“

Políbila ho na vršek hlavy a jemné vlásky ji polechtaly na nose. Usmála se a začala ho rytmicky hladit po zádech. Pak zvedla hlavu a setkala se s pohledem výkonného ředitele, sedícího o pár metrů dál. Sledoval ji. Zase. Planoucíma očima, které byly tentokrát o něco tmavší, pokud to bylo vůbec možné. A měl růžové tváře. Mohla by přísahat, že se mu líbí.

Něco ji zahřálo uvnitř těla. Zjistila, že jí jeho pozornost vůbec nevadí. Bylo pěkné, že ji někdo dokázal ocenit. Stočila koutky rtů nahoru a zamrkala.

Sevřel rty tak pevně, až mu pod uchem přeskočil sval, a pak odvrátil oči.

Tak fajn. Asi se mu zas tolik nelíbí. Nevadí. Stejně, co by s takovým mužem dělala? Před očima se jí rozeběhla série lechtivých obrázků, než ji probralo poklepání na rameno.

Matka malého Jacka byla zpátky a Sinéad jí ho podala. „Je to zlatíčko.“

Dříve napjatý výraz té elegantní ženy zjhl. Vlastně se usmála. „Díky moc, máte pravdu.“

Pak se Sinéad připojila k Yuki a pomohla jí s kontrolou zavazadlových prostorů. Zničehonic všechny upoutalo kapitánovo hlášení.

„Dámy a pánové, chystáme se na přistání v Singapuru. Bude me klesat skrz mraky, takže očekáváme další turbulence. Prosím,

zapněte si bezpečnostní pásy a postupujte podle pokynů palubního personálu. Děkuji za pochopení. Posádka, připravte se na přistání.“

Sinéad a zbytek personálu se pustili do rutinních úkolů souvisejících s přistáním. Všechny bezpečnostní pokyny byly provedeny a pro klid duše zkontrolovány nejméně třikrát.

Let se ještě zhoršil, protože se stroj dostal mezi těžká mračna. Kabina se třásla poryvy vichřice a letušky zápasily o zem pod nohama, snažili se všechny připravit na přistání. Sinéad dělala svou práci a dělala ji dobře. Modelový příklad zachování klidu v kritické situaci. Minimálně navenek. To, co viděli cestující. Uvnitř převládala panika a poplach.

Přistání v Singapuru bylo dobrodružstvím samo o sobě, natož aby si ho chtěla zopakovat ve spěchu. Letadlo se prodíralo mračny a bylo bičováno horizontálním deštěm a nárazy větru. Všude byla tma jako v noci, i když bylo teprve brzké odpoledne. Pasažéři měli na krajíčku, stejně jako celá posádka. Znovu jí to připomnělo let na Filipíny, když jim vypověděl službu jeden z motorů...

Ne, ne, ne. Nemysli na to. To byl ojedinělý incident. Už se to nikdy nestane.

Když vstoupili do singapurského vzdušného prostoru, posadila se vedle Yuki. Kamarádka ji popadla za paži položenou na opěrci a zaryla jí nehty do masa, až jí tam zůstaly půlměsícové otisky. Ta bolest byla vítaným rozptýlením od vzpomínek, které se jí míhaly hlavou.

„Znovu uvidím Daniela. Bude to v pohodě,“ zamumlala Yuki.

Sinéad se zachvěla, jak jí přejel mráz po zádech. Opřela se v sedadle a zavřela oči.

Pokud by se stalo to nejhorší, nemá nikoho, komu by poslala své poslední sbohem. Jak ubohé. V mysli jí naskočil obrázek její rodiny, která bydlela v Dublinu. Všichni ji už před lety zavrhli, ale ji

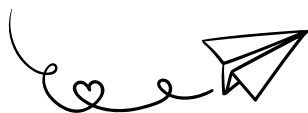
pořád bolelo o nich být jen přemýšlet. Někdy jí chyběli. Její mladší sestra určitě. Bridie byla zlatým vejcem mezi pukavci. Raději by jí měla zavolat, až budou bezpečně na zemi.

Jakmile letadlo započalo svůj konečný sestup, Sinéad překřížila prsty a připravila se na přistání. Motory jí burácely v uších, zatímco si opakovala svou mantru: *Dostanu se z toho.*

Kola se s žuchnutím dotkla asfaltu. Znovu byli na pevné zemi. Ačkoli ani teď ten pocit neměla, jak letadlo poskakovalo po přistávací dráze. Konečně úplně zastavili a cestující vybuchli ve spontánní potlesk, následovaný úlevnými povzdechy a hlubokými výdechy. Obrovská úleva byla doslova hmatatelná.

Sinéad zhluboka vydechla a odolala nutkání sklopit hlavu mezi kolena. Byla naživu a měla před sebou celý život.

Proč se najednou zdálo, že má jen osamělé vyhlídky?

2. KAPITOLA

Letiště Changi, Singapur

„Co tím sakra myslíte, že ze Singapuru nic nelétá?“ Gabriel stál u informačního pultu a v uších mu hučela krev.

V londýnské pobočce s ním počítali. Matka s ním počítala. A on trčel někde uprostřed, naprosto neschopný a úplně k ničemu. Dlaň na madle příručního zavazadla se mu začala potit.

„Pokud se Mermaid Airlines ke svým velmi dobrým zákazníkům chovají takhle, tak asi budu muset přehodnotit klienty, které vám zprostředkovávám. Takže vám doporučuji, abyste se znovu podívala do počítače a našla mi nějaký let.“

Pracovnice u přepážky pro cestující z první třídy se za monitorem doslova schoulila. Byla celkem mladá. Vypadalo to, že tu nepracuje dlouho. Kdysi byl na stejné pozici jako ona, také celý den obsluhoval lidi, takže se nejspíš neměl chovat jako nafoukaný mrzout. Jenže kdyby to takhle vzdal vždycky, nikdy by se nikam nedostal. Pokud se mu snaží jenom zacpat pusou, tak si to rozhodně nenechá líbit. Někaký let se prostě musí najít.

„Moc se omlouvám, pane. Ale jak už jsem vám vysvětlovala, v současné době ze Singapuru nic nelétá. Čekáme na další informace, ale dají se očekávat dlouhá zpoždění a zrušené lety. Je to bezpečnostní opatření. Ozveme se vám hned, jak budeme něco vědět

o jiných způsobech dopravy nebo evakuaci.“ Drobná zrzka zamrkala a čekala na jeho reakci. Při tom se jí třásl spodní ret.

Bože, choval se jako pěkný hajzl. Typ sebestředného blbečka, se kterými se setkával během svého dospívání na předměstí plném rodin vyšší střední třídy.

Přísahal si, že takový nikdy nebude, i kdyby se mu povedlo udělat si jméno v obchodě a vydělat balík peněz. A to poslední, co by chtěl, je být mužem, který rozpláče ženu. Co by mu na to řekla matka, kdyby to viděla? Zhluboka vydechl a nechal z ramenou sklouznout část napětí.

Byl čas změnit taktiku a přepnout na svůj charakteristický šarm. S ženami to vždycky fungovalo.

„Fajn,“ řekl a přečetl si její jmenovku. „Tanio. My teď uděláme tohle. Společně přijdeme na něco, abych byl spokojený a vy jste si udržela práci. To zní dobře, ne?“

Gabriel po ní blýskl úsměvem. Obvykle to ženy přimělo, aby mu zobaly z ruky nebo aby mu nabídly spoustu dalších zábavných věcí. Tania přikývla a zrudla. Vypadala ohromeně.

Naklonil se přes pult a zašeptal: „Vím, že jste tu jediné kvůli tomu, abyste mi pomohla.“

Tania si povzdechla, svésila ramena a pak začala něco vytukávat na klávesnici. Trpělivě čekal a potlačil svůj dřívější vztek. Výraz v jeho tváři byl teď přiměřeně veselý.

Tady není nic k vidění, lidi.

„Sjedнала jsem vám schůzku s vedoucím zákaznického oddělení panem Peterem Limem. Sejde se s vámi za pár minut ve své kanceláři. Jennifer vám ukáže cestu.“

Vedle něho se zjevila další zaměstnankyně aerolinek. Mladá žena okolo dvaadvaceti, tmavé vlasy, hubená, atraktivní a v botách na vysokém podpatku, které je společnost nutila nosit, aby

ohromily muže, jako byl on. Nefungovalo to úplně dobře. Trochu se uchechtl. Byla naprosto neškodná.

Nebyl mu sice zajištěn nový let, ale určitě to byl pokrok. Pan Lim bude mít možná pro dobré zákazníky, jakým byl i on, nějaké eso v rukávu. Možná nějaký charterový let. „To nebylo tak těžké, že? Díky vaší vynikající službě. Nezapomenu se o vás zmínit panu Limovi.“

A aby to všechno završil, mrkl na ni. To mu ale připomnělo tu troufalou stewardku, Sinéad. Bude teď taky odpočívat v hotelovém pokoji? A proč na ni pořád myslí?

Tania zrudověla a zamumlala sotva slyšitelnou odpověď, jenže on už se zaměřil na mladou Jennifer, která ho vedla směrem ke kancelářím aerolinek.

S Taniou si poradil jako s každým jiným ve svém životě – s perfektně naplánovanou strategií a přesnou dávkou emocí tak, aby zvrátil jazýček vah na svou stranu. Byl to jediný způsob, jak mohlo všechno běžet jako na drátku. Musel udržet všechno v rovnováze, aby se mu to nezřítilo na hlavu.

Vždycky to fungovalo. Většinou.

Přecpané letiště. Uvěznění a vyčerpaní cestující, kam až oko dohlédlo. Hrozivá bouře. A ještě hrozivější muž vedle ní. Ve snaze odpočinout si od trýznivého letu utekla Sinéad do relativního soukromí tichého letištního salonku s pohodlnými sedačkami a stoly s vynikajícím jídlem. Čekala na pokyny z aerolinek. Byla hlášena zpoždění, ale lety ještě definitivně zrušeny nebyly.

Neprála si nic jiného, než aby se mohla stočit do klubíčka se svým novým romantickým románem. Jenže místo toho se jeden vysoký, blondatý a okouzlující kus australského surfaře v obleku rozhodl, že se posadí do křesla naproti ní. Byl to zase on – ten krásný znalec kávy ze sedadla 3A. Pan Anderson, no jistě.

To, jak ji pozoroval, ten klouzavý pohyb očí po jejím těle tam a zpátky v ní vyvolal záchvěv radosti. Jenže ne, on se nesnažil ji sbalit. On si stěžoval. A pěkně nahlas.

„Věřila byste tomu, že vedoucí zákaznického oddělení měl tu drzost zavolat ochranku a nechat mě ‚doprovodit‘ do salonku? Jestli takhle řeší stížnosti, tak se toho musí ještě hodně naučit. No, každopádně jsem to dal všechno na Twitter. Existuje spousta jiných aerolinek, se kterými bych mohl uzavřít obchod.“

Statečně se snažila nevnímat jeho hlas a místo toho se soustředit na zářivě modré oči a široká, svalnatě vypadající ramena, ale moc se jí to nedařilo. Byl vážně nepříjemný. Takové plýtvání materiálem. Mohli tady spolu trčet ještě celé hodiny. Nějaké pěkné rozptýlení by jí přišlo vhod.

V rohu místnosti běžela televize a ve zprávách Sky News zrovna varovali, že tajfun zesílil a byl vyhlášen vyšší stupeň nebezpečí. Očekávalo se, že tvrdě zasáhne Malajsii nedaleko Singapuru.

Přestal žvanit. *Díkybohu!* Zíral na ni s pozdviženým obočím, jako kdyby si konečně všiml, že mu nevěnuje žádnou pozornost.

„To nejmenší, co byste pro mě mohla udělat, je alespoň mě poslouchat. Koneckonců jsem nespokojený cestující,“ prohodil pan Mrzout.

A dost. Už nedokázala snést další slovo. Sinéad nasadila svůj nejlepší letuškovský úsměv. „Pane Andersone...“

„Gabrieli, prosím.“

„Gabriel. Takové krásné andělské jméno. Škoda, že neodpovídá vaší osobnosti.“ A s těmi slovy vstala, popadla svou kabelku a vyrazila ke stolům s jídlem.

Jasně, k čemu by taky potřebovala muže? Vždycky tady bude mít kávu.

„C jako coffee. Káva,“ zamumlala si pod nos.

Jídlo a pití začínající v anglickém jazyce písmenem „c“ měla nejraději. Pojmenovávání a dělání seznamů byla její oblíbená malá hra, kterou hrála, aby zabila čas na neznámých místech světa, kde se zrovna nacházela. Jejími favority byly káva a čokoláda, ale také šampaňské a croissanty z Paříže a smažená rýže čcha-chan z Tokia. Uklidňující jídlo začínající na „c“ ji nikdy nezklamalo.

Použila malý kávovar s dávkovačem a udělala si ucházející espresso. A co dál? Možná nějaké nákupy v bezcelní zóně. Musela zůstat blízko letiště, protože měla ještě několik hodin pohotovost, kdyby se náhodou počasí zlepšilo a oni mohli odstartovat. To ale bylo nepravděpodobné. Podívala se prosklenou stěnou ven a sklonila hlavu, když ji začal z boku bičovat déšť. Cákal po celé přistávací dráze a tvořil na ní velké kaluže, které tajfun s neskutečnou intenzitou rozfoukával. Letadla na zemi se jeho silou doslova otřásala. Ne, tahle nikam nepoletí.

Vtom jí to došlo. Jako by se jí najednou rozsvítilo v hlavě. Uvázla tady spousta lidí. Hotely v blízkosti letiště budou brzy obsazené, obzvláště když se neuskutečnily žádné lety. Netoužila po tom, zůstat trčet na letišti. A už vůbec ne s panem Mrzoutem, který se očividně taky nikam nechystal.

Yuki odjela do hotelu na Orchard Road, hned jak přistáli, i když měla také zůstat v dosahu. Měla stejnou pohotovost jako ona. Jenže Yuki zoufale toužila po Danielovi. Sinéad je více než ochotně nechala, aby si mohli užít zábavu v soukromí a ona je nemusela poslouchat. Ale jestli teď nezačne jednat, možná s nimi na jednom pokoji přece jenom skončí, na což nechtěla ani pomyslet.

S kávou v jedné ruce se přesunula do vzdálenějšího křesla, kde měla více klidu, a popadla svůj telefon. O několik kliknutí později si na webu zarezvovala apartmán v letištním pětihvězdičkovém hotelu. Všechny normální pokoje už byly obsazené a apartmán

byl nad finanční možnosti stanovené jejím zaměstnavatelem, ale ochotně si ho doplatí. Bude to stát za to.

Ach, ten luxus spát v tichu a na pohodlné posteli. Bude předstírat, že to je její malá dovolená. Objedná si pokojovou službu a podívá se na nějaký film nebo si pustí satelitní televizi. A dá si pořádnou vanu plnou pěny. Užije si holčičí chvilku a bude odpočívat a relaxovat, což bylo něco, co jí bolestně chybělo.

Telefon v ruce jako by ji vyčítavě pozoroval. Pravděpodobně by měla poslat nějakou zprávu své rodině. Možná viděli v televizi relace o tajfunu a dělají si o ni starosti. Minimálně její mladší sestra Bridie by mohla, pokud ovšem není příliš zaneprázdněna svým posledním přítelem. Poslala jí rychlou textovku. Napsala taky mámě a poslala to dřív, než si to mohla rozmyslet. Nebyla si jistá, jestli má vůbec čekat odpověď.

Pak dopila svou kávu, popadla kufřík na kolečkách a vyšla ze salonku. Nebyl důvod ztrácet čas. Musela se zapsat v hotelu a doprát si luxus, dokud jen může.

Gabriel předstíral, že si čte výtisk *Financial Times*, zatímco zíral přes okraj novin a pozoroval ji na druhé straně místnosti. Tu dechberoucí irskou letušku s platinově blond vlasy. *Sinéad*. Se kterou to parádně podělal. Co si myslel? Stěžovat si na turbulence a odklonění letu do Singapur, což ho o den zdrží na jeho cestě do Londýna, a ještě na toho idiota z aerolinek. Schytala plnou dávku jeho frustrace, jenže nic z toho nebyla její chyba.

Stejně tak jako nebyla jeho chyba, že se z jeho života nestalo nic jiného než série závazků a povinností, jedna za druhou. Nekonečný seznam úkolů. Měl sotva čas se nadechnout, natož poznat ženu, se kterou by mohl strávit nějaký čas. Nebylo divu, že byl tak mrzutý. Kdy naposledy byl na rande? Před šesti měsíci? Ta okouzlující

právnička z New Yorku. Gillian. Chtěla víc, a on se nemohl vázat. Ani k dalšímu rande.

Sinéad by na druhé straně pravděpodobně rozuměla problémům s randěním, když je neustále v jednom kole a vždycky připravena k odchodu. Byla zvyklá být věčně na cestách. Ačkoli ji zrovna moc neohromil. Spíše naopak.

Byl naprosto nepřipravený na to, co s ním udělá, když na ni začne mluvit – vůně jejích vlasů ho rozptylovala. Byla tak zatraceně sexy. Takhle zblízka měla tu nejužasnější porcelánovou pleť, která vypadala tak jemně. A pak tu byly její nohy – dlouhé a elegantní. Když si je dala křížem a sukně jí povyjela nahoru, nemohl si pomoci, aby se nepodíval a nepřemýšlel, co má pod ní za spodní prádlo. Naprosto ho vyhodila ze sedla.

Většinu žen musel doslova odhánět. Jakmile si uvědomily, že je majitelem firmy, mladý, svobodný a ne úplně k zahzení, nalepily mu štítek „budoucí manžel“. *To zatraceně ani náhodou.*

A přesto si nemohl pomoci, aby ji nesledoval. Dělal něco na svém telefonu, pravděpodobně psala někomu, na kom jí záleželo. Jistěže má přítele nebo manžela, i když neviděl na její ruce prsten. Musí tu být někdo, kdo se o ni doma bojí. Žije v Irsku? Z Londýna to není daleko. Kdyby s ní tak mohl ještě jednou mluvit...

Bylo by fajn si během téhle cesty trochu povyrazit, zvlášť když musí ještě trčet tady v Singapuru. Všechna ta práce a žádná zábava z něj poslední dobou udělaly velmi nudného člověka. Podle jeho nejlepšího kamaráda Ryana byl ukázkovým příkladem workoholika, zralého pro psychiatra. Ten chlap si nebral servítky.

Potřeboval si znovu připadat jako člověk. Cítil něco jiného než jenom stres. Potřeboval plán, jak se dostat Sinéad do přízně a ideálně i do její postele.

Ach, zatraceně. Byl tak mimo, že si ani nezajistil tu vlastní. Byly už čtyři hodiny odpoledne a počasí se neustále zhoršovalo. On že je on-line expert na cestování? Měl si zarezervovat hotel už ve chvíli, kdy mu pan Lim jasně vysvětlil, že mu s žádným letem nepomůže. Něco, nebo spíše někdo mu pořádně zamotal hlavu.

Podíval se na svůj telefon ležící na konferenčním stolku. Konečně měl signál, ale než měl vůbec šanci projít si webové stránky s hotely, byly mu doručeny všechny čekající zprávy. A k tomu dvacet tři e-mailů a taky hlasový záznamník. Zhluboka se nadechl a projel si rukou vlasy. Pak si promnul spánky. Dokonce ani na první pohled to nevypadalo na veselé čtení.

Něco vyhodilo do povětří firemní stránky, když byl ve vzduchu během toho tajfunu. Jak příhodné. Vypadalo to, že jeho osobní život bude muset počkat, než se s tím vypořádá.

Obchod na prvním místě, jako obvykle.

Gabriel zvedl hlavu v momentě, kdy Sinéad přecházela místnost k východu. Okouzující letuška byla očividně na cestě pryč z jeho života. Jaká škoda.

Umírala touhou naložit se na hodinu do horké vany a zbavit se tak veškerého napětí v těle. Byl to těžký den. Během letu plného turbulencí se musela neustále ovládat a nutit ke klidu. Když otvírala dveře od hotelového apartmánu, v kapse jí zavibroval telefon.

Byl to e-mail z aerolinek. Všechny lety byly pozdrženy do doby, než budou později večer k dispozici nové informace ohledně probíhající bouře, což znamenalo volno. Skvěle. Byla tak ráda, že si zarezervovala ubytování v předstihu.

Sinéad vstoupila do apartmánu a došla k hlavní sedací části (*měl oddělenou sedací část!*), s úlevou skopla boty na podpatku a odhodila tašku na postel. Apartmán byl vymalován klidnými zemitými

tóny a byl plný sametových polštářů s hedvábnými nášivkami. Ve vzduchu se vznášela nádherná vůně vanilkových svíček. Byl o hodně hezčí než její obvyklé malé hotelové pokoje.

Přejela bříšky prstů po saténové přikrývce v barvě karamelu a pak do té královské postele rovnou skočila.

„Ach, jak božské,“ zasténala.

Zachumlala se do těžké deky, uvelebila se na matraci a zavřela oči. Úplně klidně by dokázala usnout na krásných osm hodin, ale existovala možnost, že bude muset ještě dnes v noci znovu nastoupit do letadla. Nejlepší bude, když zůstane vzhůru a tak nějak při smyslech. Přinejmenším tu bude mít pohodlí a nebude se muset strachovat, že se znovu střetne s panem Mrzoutem.

Jakmile byla znovu schopná vstát, zkontrolovala telefon. Z aerolinek nic. Ne že by to tak brzy čekala, ale našla zprávu od matky.

Ta práce bude tvoje smrt.

Krátké a nijak milé. Nic lepšího se asi nedalo očekávat. Přinejmenším do ní matka neryla, aby půjčila Bridie víc peněz. Ale aby jí nekřivdila, Bridie si o ně ve skutečnosti neřekla, ale Sinéad se k tomu cítila povinována.

A pak se objevila další zpráva.

DĚVKO.

Ostře se nadechla, jako by ji něco stáhlo pod vodu a ona se začala topit a lapat po dechu. Přišla z neznámého čísla, ale věděla, kdo ji poslal. Celé její tělo to vědělo. Prsty se jí třásly, když zprávu mazala, a pak odhodila telefon vedle sebe na postel. Teď se tím nebude zabývat. Kdy se konečně pohne dál a nechá ji na pokoji? Už to byly roky. Nezvlaadne se s *ním* vypořádat. Znovu už ne.

Aby se rozptýlila, prohlédla si zbytek apartmánu, a zvlášť koupelnu. Bílé mramorové dlaždice ji dovedly až k prosklenému sprchovému koutu s dvěma masážními hlavicemi. V místnosti stála zajímavá

vana, která vypadala jako obrovské vejce a vábila Sinéad jako siréna. Ale co když v ní usne? Nezvládla by dorazit do práce, a ještě by riskovala utopení. Tak tedy ta načančaná sprcha. Svlékla si uniformu a odhodila ji na opěradlo křesla stojícího vedle postele.

Sáhla pro vatový tampon, aby si odlíčila pracovní make-up. Zničehonic práskly dveře tak nahlas, až z toho nadskočila.

Ježíši!

Zamotala se do ručníku a pak spěchala bosá po kluzké podlaze ven z koupelny. Vyběhla ze dveří rovnou do pokoje a zastavila se poblíž postele tváří v tvář vysokému, blondatému a dobře stavěnému muži.

Byl to znovu ten člověk z letadla. Ukázkový případ muže k nalousnutí. Šílenec s kávou. *Gabriel*. Vteřiny naprostého ticha utíkal, zatímco na něj zírала a on jí to oplácel.

Pak sevřela ručník kolem těla a zaječela, až tuhla krev v žilách.

„Vy! Co proboha děláte v mém apartmánu?“

„Ve vašem apartmánu? Tohle je *můj* apartmán.“ Mávl vstupní kartou a odhodil na zem svou tašku. Jako kdyby to cokoli dokazovalo.

„Podívejte, chystám se dát si sprchu ve *svém* apartmánu. Právě teď jsem na půli cesty k tomu, abych zavolala hotelovou ostrahu. Tak mi to vysvětlete.“

„To vidím, že jste na cestě do sprchy,“ řekl a odmlčel se, ale nijak se nepokoušel skrýt, že ji doslova svléká očima. „Zavolám na recepci a vyřeším to.“

„Můžete vypadnout, zatímco se o to budete pokoušet.“ Dala si ruce v bok a ručník sjel trochu dolů.

„Nemyslím. Nemůžete mě vyhodit z mého apartmánu.“

„Je můj. Můj! Vypadněte!“ Bože, copak to je vážně blázen?

„Uklidněte se, zlatíčko. Proč si něco neobléknete a nepřestanete vyvádět?“

Vyvádět? A co jako? Vrazí do jejího pokoje a pak jí ještě bude říkat, co má dělat? „Proč mi nevlezete na záda?“

„Odvážná. Pokud to myslíte vážně, tak s radostí,“ odpověděl a hravě se mu zablesklo v očích. Celá hádka jako by se jí najednou vypařila z hlavy.

Sinéad zafuněla a klesla na postel. Ten vetřelec to vzal jako pozvání a posadil se vedle ní. Zírala na něj a sotva mohla uvěřit jeho drzosti. Nebyla schopna slova. Pak zvedl svůj telefon a zavolal na recepci, jako kdyby se vůbec nic nedělo.

„Dobrý den, tady je Gabriel Anderson. Právě jsem se ubytoval, ale s mým apartmánem se stala chyba. Je tady nějaká žena.“ Tiše a hrdelně se rozesmál.

Všechno pod ručníkem se jí sevřelo a začalo mravenčit. To rozhodně potřebovala. Zrádné a svěhlavé libido.

Podíval se na ni a zašklebil se. „Ne, neobjednal jsem si ženu.“

„Ty blbečku...“

„Ne, neznám ji. Tedy až na ten let. Pracuje pro aerolinky.“ Odmlčel se a ona se snažila zaslechnout hlas hovořící na druhém konci linky. „Chápu. Tyto apartmány si blokují aerolinky pro nenadálé případy. Povedlo se vám to zdvojit. Jistě. Proberu to s ní a ozvu se vám.“

Gabrielův výraz prozářil úsměv, který by jí dokázal roztavit kalhotky. Kdyby nějaké měla.

„Oba máme řádnou rezervaci. Vy prostřednictvím aerolinek a já přes svůj obchodní účet. Nejspíš tu budeme trčet spolu,“ řekl s pokrčením ramen, jako kdyby to byl naprosto přijatelný výsledek.

„To si myslíte špatně. Máte půl minuty, než zavolám ochranku a začnu ječet.“ Sinéad se postavila a s ručníkem pevně přitisknutým k nadrům vyrazila ke dveřím. Otevřela je a mávla rukou směrem na chodbu. „Třicet, dvacet devět, dvacet osm...“

Zvedl na znamení kapitulace ruce do vzduchu. „Fajn. Už jdu, ale brzy se zase uvidíme.“ Ten úsměv byl nesnesitelný.

Zvedla oči v sloup. „Co se mě týče, tak doufám, že ne.“

„Raději dříve než později, zlatíčko.“

Prošel dveřmi a ona je za jeho samolibou a sexy tváří zabouchla. Ručník jí spadl na zem a ona frustrovaně zasténala. Všemi druhy frustrace. Frustrací *už-toho-bylo-dneska-dost* a rozhodně i frustrací *neměla-jsem-sex-celý-rok-a-cítím-to-naprosto-všude*. Čas na sprchu. Zvedla ručník ze země, zkontrolovala zámek na dveřích a vrátila se do luxusní koupelny, kterou raději zamkla taky.

O hodnou chvíli později se vynořila ven, mokrá, čistá a osvěžená, ale s pocitem, že je pořád tak trochu špinavá. Byla to jedna z nejlepších sprch v jejím životě. Možná že při ní snila o blondátém muži s lehce mrzutou náladou. O *Gabrielovi*. To jméno se jí líbilo. Ale nechápala, co ji k němu táhne, když je tak otravný. Ale teď už na tom nezáleželo. Nejspíš ho už nikdy neuvidí. Pravděpodobně si mohl zarezervovat sto takových apartmánů a pak si pronajmout osobní tryskáč, aby se dostal ze Singapuru.

Zalíbili by se jeden druhému, kdyby měli čas si normálně promluvit? Ráda by ho poznala, intimně. Pěkně zblízka a osobně. Nebyl důvod to zapírat. V letadle jí pomohl, když se dostala do problémů s tím provokátérem. A během letu si ji prohlížel, pak znovu v tom salonku. Jeho pohled ji doslova spaloval zaživa a posílal jí jiskry do celého těla. Jenže pak to musel celé podělat tím svým mrzutým chováním. Utírala se dosucha, rozladěná neutuchajícím bolavým pocitem v podbřišku.

Už to bylo velmi dávno, kdy se naposledy dotkla muže. Její bývalý přítel, bankéř Brian, ji opustil už před více než rokem. A ani předtím spolu nebyli nijak často. S jejich nacpanými diáři byl vůbec zázrak, když se dokázali jednou za pár týdnů potkat. Věděla, že

to nebude fungovat dávno předtím, než sebral odvalu a oznámil jí, že se bude stěhovat do New Yorku. Nenavrhl jí, aby odešla s ním, a ona se o tom ani nezmiňovala. Od té doby byla bez závazků a více než jen trochu osamělá.

Stála nahá před obrovským zrcadlem v koupelně a navoněla se několika kapkami vzorku předraženého parfému, který stál volně k použití vedle umyvadla. Odraz jejího těla nebyl vůbec k zahoezení. *Vůbec*. Nebylo tak pevné jako v jedenadvaceti, ale bylo štíhlé a vysoké, s obstojnými ňadry a pěknými vlasy.

Tak proč má takové problémy potkat muže, který by s ní chtěl navázat skutečný vztah? Přesně tohle chtěla, jenže se vůbec s nikým nevidala. Celé roky v ní nikdo nezažehl ani tu nejmenší jiskru, včetně Briana. S ním to bylo jiné. Hra na jistotu. Nenáročná. Nudná. A nedopadla moc dobře.

Musela ovšem bez okolků přiznat, že po zkušenosti s Pádraigem se bála čehokoli vážnějšího. Byla vyděšená, sama a téměř zlomená. Každý den si ale opakovala, že teď už je silná a nezávislá.

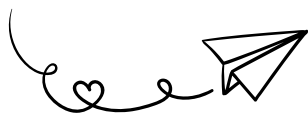
Bylo to něco z její osobnosti, co muže odhánělo? Matka by řekla, že ano. Vždycky ji strašně ráda kritizovala, byl to její koníček. Poukázala by na to, že až moc rychle říká, co si myslí. Jenže odkdy byla upřímnost špatná?

Zavrtěla hlavou, aby se zbavila depresivních myšlenek, a došla do obývacího pokoje. Rychle se rozhodla, že se oblékne a vyrazí ven. Začala se přehrabovat v kufru, aby si našla čisté věci. Nechtěla tu zůstat celou noc a litovat se. Vzala si na sebe své volnočasové oblečení, pěkné spodní prádlo, úzké džíny a módní hedvábný vršek. Vlasy si nechala jen tak, rozhozené po zádech.

Byl to skvělý pocit, vyjádřit svůj vlastní styl a osvobodit se z těsných okovů, kdy musela mít celé hodiny vlasy stažené do drdolu a byla sešněrovaná do panenkovské uniformy jako nějaká Barbie.

Jak se sehnula, aby zvedla z konferenčního stolku svůj mobilní telefon, zatočila se jí hlava a zavravorala. Zapomněla si v letadle sníst oběd a pak utekla z letištního salonku jen s kávou v žaludku. Ve vteřině se rozhodla, že nahlédne dole v hotelové restauraci do večerního menu.

Krátce se zastavila před zrcadlem, aby si nanesla řasenku a nějaký lesk na rty, a pak si zapnula kotníčkové boty. Byla připravena vyrazit.

3. KAPITOLA

Zatraceně! Gabriel nemohl uvěřit své smůle. Status jeho letu byl oficiálně změněn ze zpožděného na zrušený, stejně tak jako každý jiný let toho večera, a on ještě ke všemu neměl kde složit hlavu, jako nějaký obyčejný cestující. Se Sinéad to vzdal a apartmán jí nechal. Nechtěl ji vyděsit ani jí ukrást pokoj, když bylo evidentní, že tam byla první. Jen pár pater nad místem, kde právě seděl u hotelového baru. Pravděpodobně ve sprše.

Nechal další vzteklou zprávu své osobní asistentce v Melbourne a pak zapnul iPad a snažil se vykouzlit nějaký volný pokoj. Bez úspěchu. A samozřejmě že webové stránky Global Village v tuhle chvíli taky nefungovaly. Prostě skvělé.

Oba letištní hotely byly plné a v dohledu nebylo ani jediné taxi nebo autobus, který by ho odvezl do centra města. Pokusil se pronajmout si letadlo, ale propásl šanci. Minimálně dalších dvanáct hodin se nikam nedostane. Letiště bylo oficiálně uzavřeno.

Ve zprávách doporučovali, aby všichni zůstali uvnitř. Počasí se stále zhoršovalo a právě letiště bylo ve středu toho všeho. Okna vedoucí na ulici bičoval déšť takovou silou, že to znělo, jako kdyby někdo bušil na dveře a dobýval se dovnitř. Nehne se odsud, to je jisté.

Gabriel mávl ze své stoličky na barmana a objednal si pivo. Rozhlédl se po baru, který byl plný cestujících, jako byl on. Až na to, že

většina z nich měla nahoře pohodlné pokoje. Pokoje, ve kterých se mohli uložit ke spánku. Pomalu upíjel ze své vychlazené sklenice a všiml si, že do baru vchází někdo nový. Vysoká, pěkně zaoblená blondátá sexbomba. Jeho nálada se ve vteřině rapidně zlepšila.

Ještě jednou ahoj, Irko.

Do baru vešla Sinéad. Civilně oblečená vypadala jako žhavá rocková fanyнка. Ještě líp než v uniformě letušky, a to už bylo co říct. Těsné džíny jí obepínaly dlouhé nohy a pěkný zadek. Přílehavé tričko obtékalo křivky naprosto výstavních ňader a dlouhé vlasy si nechala rozpuštěné a rozcuchané, jako kdyby právě vylezla z postele. *Jeho* postele. Pořád je tu naděje, že by se do ní mohl dostat, pokud se mu povede přesvědčit ji, aby se s ním o ni podělila.

Teď mu vylétl do výšin. Pokusil se vzpamatovat a vymyslet, jakou by měl zvolit taktiku. Jeho běžný postup *čím méně se člověk snaží, tím jsou dychtivější* tady nefungoval. Na to byla moc chytrá. Čas na plán B. Máma mu vždycky říkala, že s lichotkami se dostane kamkoli. Rozhodně to stálo za pokus.

„Sinéad!“ zavolal Gabriel hlasitě, až se několik hlav otočilo jeho směrem.

Trhla hlavou a setkala se s ním pohledem. Obočí jí vylétlo vzhůru. Vzhledem k jejich poslední konverzaci se před ním měla na pozor. Neměl jí to za zlé.

„Pojďte a připojte se ke mně.“ Snažil se neznít tak zoufale. Nepovedlo se.

„Zdravím. Opět připraven dohadovat se o apartmán, že?“ Povzdechla si a posadila se na stoličku vedle něj. A pak se na něj podívala skrz řasy. Byla očividně naštvaná a k smrti unavená, ale oheň v jejích očích ho spaloval zaživa.

Páni. Zadrhl se mu dech a musel tvrdě polknout.

„Podívejte, omlouvám se za to, co se stalo předtím. Rád bych řekl, že jste vypadala úchvatně. Myslel jsem si, že jste to byla vy, ale musel jsem se raději přesvědčit.“

„Říkáte, že předtím jsem nevypadala dobře? Měla jsem pěkně těžký den a zrovna tohle slyšet nepotřebuju.“

To tedy moc podle plánu nešlo. „Ne! Myslel jsem tím, že jste ve své uniformě vypadala tak upraveně a bezchybně, a pak tam stojíte jen v ručníku.“ Odkáslal si. *Bože, ten ručník.* „Teď vypadáte...“ Připomněl si, že ji chce okouzlit, ne odradit. „Naprostu mi berete dech. Okouzlující a nádherná.“

„No, tak děkuju. To je ta nejhezčí věc, jakou mi dnes někdo řekl.“

Přisunula se blíž, věnovala mu oslnivý úsměv a opřela se loktem o barový pult. Zahrálo ho to u žaludku. Možná by ho mohla mít ráda. Její řeč těla mu dávala zelenou.

Mávl rukou k baru. „Můžu vás pozvat na drink?“

„Ehm, ještě jsem nejedla a nejsem si jistá, jestli nebudu muset brzy zpátky do letadla, takže raději ne.“ Ale začala si prohlížet vinový lístek. Byla v pokušení.

„Vy jste to neslyšela? Letiště je oficiálně uzavřeno. Tajfun se přiblížil.“

„Opravdu? Museli to vyhlásit, když jsem byla ve sprše.“

Gabriel si ji okamžitě představil nahou pod proudem vody, její svůdnou postavu pokrytou kapkami vody. Rozptýlovalo ho to, ale rozhodně dobrým způsobem. Musel si v duchu vynadat. *Lehni, chlapče.*

Sinéad vytáhla z malé příruční kabelky telefon a zkontrolovala si zprávy. „Jo, všichni zůstáváme dnes v noci na zemi. Úžasné, můžu odpočívat. Jsem tak ráda, že jsem si předtím zarezervovala hotel. Měla jsem tušení, že se tu zdržíme.“ Sevřela samolibě rty a očividně si z něj střílela.

„Já jsem vyzkoušel všechny hotely, na které jsem si vzpomněl, ale všude mají plno. Jaká škoda, že nejsem superkočka, abych mohl nevinnému muži ukrást jeho apartmán.“ Věnoval jí svůj nejdrzejší úšklebek, který používal jen ve chvílích, kdy bylo nutné vytáhnout všechny trumfy.

Sinéad protočila panenky. Divné, ale přišlo mu to roztomilé.

„Superkočku stranou. Víím, jak si zajistit hotelové pokoje. Už jsem takhle trčela na více místech a brzy jsem se naučila vytěsnit panikařící lidi, kteří hledají, kde složit hlavu. Rychlejší vyhrává, Gabrieli.“

Její zastřený hlas, když napůl zašeptala jeho jméno, a ty řeči o tom být první v posteli, nebo co to vlastně říkala, mu znovu zvedly tep. Plus třepotání řas a fakt, že zmínila hotelový pokoj, a byl úplně bez sebe. Možná že by měla zájem.

„No, jenže já pořád pokoj nemám. Ale třeba budu mít štěstí, jestli ho někdo tedy zruší, myslím. Dovolte mi objednat vám večeři jako omluvu za to, že jsem vtrhl do vašeho apartmánu. Říkala jste, že máte hlad, ne?“

Naklonila hlavu ke straně a pak pokrčila rameny. „Jistě. Proč ne?“

Gabriel se natáhl po její ruce, když se začala zvedat ze stoličky. Dotkli se konečky prstů a okamžitě mezi nimi přeskočila jiskra. Bylo to jako žhavý náboj. No, tak tohle byla novinka. Sklopil pohled a zkoumal její tvář. Pomalu zamrkala a pak vytřeštila oči.

Ach, ano. Taky to cítila, tu divokou přitažlivost.

Vzal ji za loket a vedl ji směrem k restauraci. Neměl v úmyslu ji nechat odejít.

Byl tak průhledný. Sinéad nevěřicně zamrkala, zatímco ji Gabriel vedl do restaurace a svíral její loket jako nějaký šlechtic. Tenhle obrat o sto osmdesát stupňů k milému chování a komplimentům